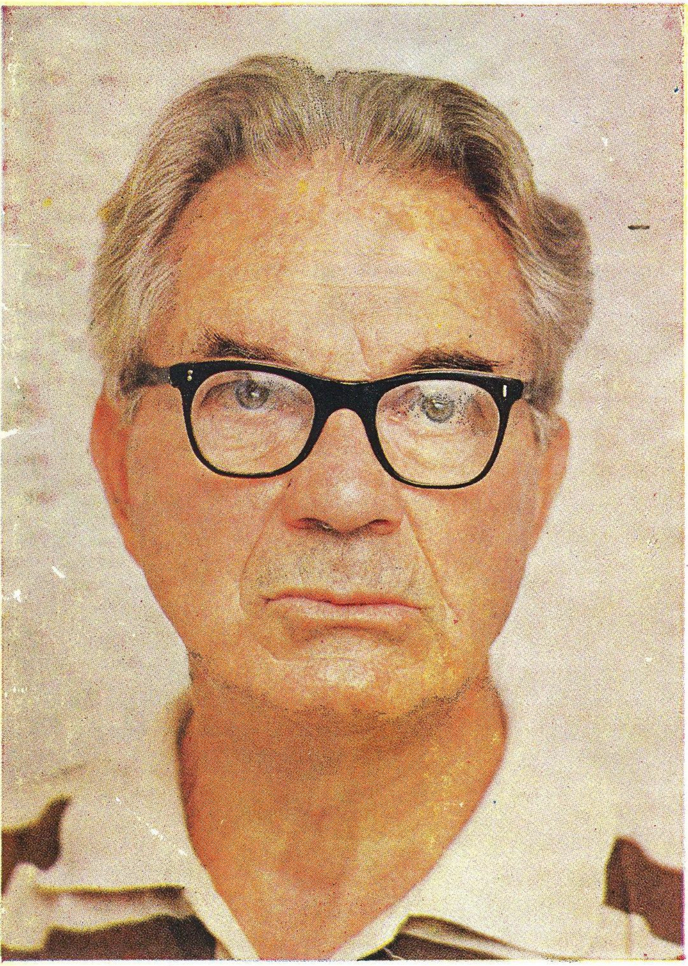
Alexandru Gregorian

COASTA SOAREUI

— POEME —

Salamanca, 1982

ALEXANDRU GREGORIAN

COASTA SOARELUI

- Poeme -

Asociación Cultural Hispano-Rumana
SALAMANCA - 1982

ALEXANDRU GREGORIAN

COASTA SOARELUI

- Poeme -

Asociación Cultural Hispano-Rumana
SALAMANCA - 1982

I. S. B. N.: 84-300-6193-2.
Depósito Legal: M. 43.260-1981.
Printed in Spain - Impreso en España.
Imprime: Marsiega, S. A. - E. Jardiel Poncela, 4. - Madrid-16.

CUVÂNT ÎNAINTE

Culegerea de poeme "Pete de Lumină", publicată anul trecut, s'a bucurat de o frumoasă primire din partea cititorilor români desţăraţi. Ecourile acestei întâlniri de antene sufleteşti, risipite peste mări şi ţări, au fost consemnate cu generozitate în coloanele publicaţiilor "Cuvântul Românesc" din Canada şi "Stindardul" şi "Zori de ZI" din Germania liberă. Condeiele competente ale unor oameni de cultură şi luptători neobosiţi ai exilului nostru ca dr. D. C. Amzăr, profesor Eugen Lozovan şi dr. Ovidiu Vuia s'au oprit stăruitor asupra versurilor mele, şi fiecare a scos în relief ceeace i s'a părut mai caracteristic în esenţa lor lirică. Şi, fiindcă volumul a fost editat în Spania sub egida Asociaţiei culturale hispano-române din Salamanca condusă de un român de inimă, profesorul Aurel Răuţă, cronici cuprinzătoare au apărut şi în cotidianele "El Alcázar" de la Madrid şi "Sur" de la Málaga. Profesorul şi poetul Vintilă Horia în primul, şi medicul literat Ovidiu Vuia în al doilea, au subliniat în deosebi pasiunea cu care un poet valah pribeag s'a aplecat asupra frumuseţilor fără pereche ale Andaluziei şi a asimilat în metaforă carpatică orgia de lumină şi valorile culturale ale acestei guri de rai mediteraniene.

Tuturor le mulţumesc acum cu recunoştinţă, ca şi cititorilor cunoscuţi şi necunoscuţi care mi-au

scris din toate vânturile lumii să-mi spună cu neascunsă emoție că unele accente din această neobișnuită simbioză literară româno-hispanică le-a ațâțat doruri păstrate cu sfințenie în tabernacolul inimii.

Este adevărat, sub învelișul sonor al strofelor din "Pete de Lumină" vine de departe, saturat de semnificații, filonul unei creații care nu-și are echivalență decât în drama desțărării noastre. Cântând cerul și pământul Spaniei, în gândul meu a ars și continuă să ardă ca într'o candelă untdelemnul tuturor nostalgiilor paradisului pierdut, purtate peste meridianele pământului.

După concepția platonică, poezia, ca artă, este o încrengătură a muzicii crescută din incantațiile sufletului. Poezia se exprimă prin cuvânt, prin limbajul magic care germinează din fondul spiritual cu care artistul poet (poet în grecește înseamnă creator) a venit pe lume ca un dar haric al lui Dumnezeu. Acest fond de aur este întreținut și sporit la rândul lui de stratificările de humus din cultura poporului din care ne tragem fiecare.

Poezia este, așa dar, un act de constiință și o sacră investitură a poetului — aceea de a perpetua, peste timp și geografii, ființa spirituală a neamului său. Unde încetează efluviile poeziei e semn că seacă rădăcinile sufletului și ale limbii și că omul se pierde între umbrele de jos ale destrămării definitive. Adevărul acesta este cu atât mai valabil în condițiile tragice ale exilului.

Deaceea volumul de față conține aceeași încărcătură spirituală și are aceeași motivare morală și de destin ca și cel precedent. Pe alte harfe, continui să unesc în cântecele mele închinate Spaniei mediteraniene tot ce, la vârsta ultimă, îmi este interzis să ating și să îmbrățișez sub cerul întunecat al României înrobite.

Cu speranța creștină — cu siguranța — că talismanele pe care le-am adunat de lângă Sevilla, de la Italica (unde la 13 Septembre 53 după Cristos s'a născut și de unde a pornit apoi spre destinul lui dacic Ulpiu Traian cel drept) le voi duce — sau vor fi duse — odată cu penații și cu opera mea de exil, sub cerul României libere, închin aceste noi stanțe însorite memoriei Maestrului meu Nichifor Crainic și celorlalți scriitori din gruparea revistelor "Gândirea" și "Sfarmă piatră", care au fost uciși de un regim barbar la marginile civilizației europene.

A. G.

Octombre 1981.
Casa Luz.
Coasta Soarelui.

CA LA'NCEPUT DE LUME

Aici, la ţărmul acesta jos,
Între nisipuri şi scoici,
Începe taina mării, a'nsingurării.

Aici, desmărginirea, eternitatea
Se repetă cu fiece clipă,
În fiece val
Şi'n fiece albă arìpă.
Aici se pierde'n vuet cetatea.

Ca la'nceput de lume,
Aici totul mijeşte şi creşte'n
Lumina fără de nume.
Aici, cer de coral
S'alege din alge şi linişti
Pe coviltirul oval,
Çu albe, lunarele inişti.

15 Mai 1981
Gibraltar

SE ÎNTORC FLAMINGII

Anei

Se întorc în stoluri
Flamingii uriași, cu zboruri
De lungi văpăi rozalbe.

— Aeriene caravele —
Se'ntorc prin vaduri vechi de stele
Și de solare spuze
De smaralde.

Se'ntorc arzând
Sub cerurile — afunde, calde
Cu sveltele Giralde
Sculptate'n albe
Arabescuri andaluze.

Luceferii urmându-i — călăuze,
În fiecare an
Flamingi de purpură și porțelan
Se'ntorc să plece iar cândva
Spre Africi de mistere și taftà.

De ce se'ntorc, de ce-or pleca?

26 Mai 1981
Fuente de Piedra - Antequera

TIMP OȚIOS

Lui Eugen Lozovan

Iar bate briza dinspre mare.
Mi-e sufletul pocal prea plin
De noi miresme și de soare.

Mi se boltesc deasupra steme
De palmieri plantați pe zări:
Visez și scriu pe nori poeme.

Lumina, 'naltul, lumea, cântă:
Hai vis, hai stea — mă fremătați.
Tu, Euterpe, mă descântă.

Leagănă-mă'n flaute, Orfeu,
Sue-mă'n azururi — sus, mai sus,
Să mă'mbăt de cer, o zi, și eu...

16 Decembrie 1980
Arroyo de la Miel

CRINUL ALB

Lui Ovidiu Vuia

Lângă tufele brumate, de pelin
s'a ivit azinoapte și un pui de crin.
E ca o mireasmă dospită'n lumină,
nu'ș' ce giuvaer căzut în grădină
dintre curcubeie aprinse'n azur.
E potir și zâmbet de răsarit pur.
E rouă, e cântec al pasării albe.
E tulei de aripi de sus, îngerești,
răsfrânt în prea limpezi oglinzi pământești.

Doamne, floarea Ta de crin—cui, Doamne, s'o'nchin?

3 August 1981
Vera Cruz - Benalmádena

REVERIE

Berzele, brizele
De peste mare,
Scutură zările'n
Albe tipare.

Se'ntorc în Spanii
Flamingii, lăstunii.
S'aprind geranii
În glastrele lunii.

Tot crește și crește
Cerul din valuri
Și-mi arcuește
Pod fără maluri.

Serile, nopțile,
Duium de stele
Tremură'n porțile
Viselor mele.

2 Iunie 1981
Torremolinos

CÂND S'A DESFOIAT

Când s'a desfoiat întâia floare
azinoapte, de migdal, rozalbă,
mi-am adunat tot cerul într'o salbă
și-am risipit un pumn de stele'n mare.

Licăre lumină din geranii.
E primăvară-acuma jos, în Spanii.

15 Ianuarie 1981
Costa del Sol

LA ȚĂRMUL MĂRII

Colegilor și amicilor mei de la Univ. «San Francisc of Assisi», din Loretto, Pa., U. S. A.

Oglinda valului, afundă,
Cuprinde 'naltul într'o undă
Răsfrângând jos ciorchini de stele
Din bolți de smalțuri și lalele.

În umbra de sidef a lunii,
Amanții, sfinții și lăstunii
Se prind în dragoste — brățară
Și fac din stele cuib de seară.

Le-ascult suspinul de vioară
Pe-un istm de vânt, în fluxul calm
Și'ngân visând un cânt de psalm.
(Și nu e azi întâia oară.)

Tu iar mă cerți și iar mă'ncerci.

Știu, mai mi-ai spus că-s păcătos,
Că-amestec psalmii cu amanții,
Și sfinții-ades cu corybanții.

Păcătos.
Oh, așa e, Doamne, da-i frumos...

23 Martie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

PASTEL

Lebede cerești sparg unda
infinitului albastru.
Lunecă din astru'n astru.
Veșnicia și secunda.

Scripete de aur, luna
suie'ntr'una câte una,
din nămoluri de'ntuneric,
stele noi în crug feeric.

Marea leagănă'n coraluri
veacul, visul, valuri, maluri.
Este ora de mătase
aromind a chiparoase.

5 Mai 1981
Marbella

GRĂDINA ANDALUZĂ

Prin ciur albăstrui, de ceață,
Pe vrejuri de izmă creață,
S'a cernut niscai mătreață
De argint, de mărgărint:
Fel și soiuri de lumină,
Poate de la vreo vecină,
Ori verbină, ori albină
Poate din... (de ce zâmbești?)
Niscaiva zboruri cerești
Lunecate pe vintrele
Din otăvile de stele.

Mai încoa, un bob-safir,
Smălțuit pe trandafir,
Licăre jur-împrejur
Prin frunzișuri cu ajur.

În stiharul lor de har
Dorm sub ceruri de cleștar
Mimoze de chihlimbar,
Și'n garoafele'n vulvori
Cântă goange din viori,
Care verzi, care bălțate,
Care roșii și tărcate;

Pe când dincolo'n tufişuri,
Lăutari de luminişuri,
Toţi cosaşii, buestraşii,
Sună'n zimţi, de-abia că-i simţi
— Pe lavandă şi haşiş —
Drept simbrie şi bacşiş.

Către seară 'n palmieri,
Cinteze de nicăieri
Triluesc ca la'nvieri
Pentru dalbe azalee
Muiate în curcubee,
Pentru panglici roz de nalbă,
Pentru firele de iarbă,
Pentru umbra din smochini,
pentru mirul din măslini,
Pentru roiuri
De petale şi trei soiuri
De muşcate şi de alte
Flori aprinse şi învoalte,

Dragi feciori şi dragi nepoate,
Pentru toţi şi pentru toate
Cântă'n toi — şi pentru voi,
Când în mulţi şi când în doi,
Goange mici şi cintezoi.

Şi în câte-o după prânză
Le ajut şi eu din frunză.

31 Decembrie 1980
Vera Cruz - Benalmádena

NUNTA BUBURUZELOR

Anei

Măcar de-ar creşte'n grădină
Niscai jordii de lumină,
C'au ascuns-o —luna— vracii
Ori au ros-o vârcolacii,
Şi la noapte-avem o nuntă
—Cine joacă, cine cântă—
Nuntă mare, de gângănii
Buburuze, cu mătănii,
Poreclite (le ştiu eu)
Vacile —Lu Dumnezeu.

Impeţită de arici
Şi năşită de furnici,
Fiecare buburuză,
Cu stele negre pe buză,
Şi-a ales din roi, bărbat,
Buburuz îmbărburat,
Boul-Domnului, tărcat.

Şi oriunde, prin trifoi,
Pregătirile-s în toi:

Vălul de mirese-l ţese
Păiangul, din fire-alese,

Cu urzeală de sfială,
In trei iţe şi-o beteală.

Buburuzilor le place,
Osebiţi de răgăoace,
Să se'nsoare'n carapace
Roşie şi cu şabace.

Toţi nuntaşii, neam de soi,
Vin la nuntă'n strae noi
De mătase şi arginturi,
După rang şi după cânturi.

În foiţe şi'n rubine,
Domnişoarele albine,
(Priveghiate de regine)
Or să zboare roiuri, roiuri,
Rânduite după soiuri,
Cu plocoane din ştiubee:
Cordèle de curcubee,
Miere'n faguri de lumină
Şi miresme de sulfină.

Furnicile-au dat de ştire
—Cum trăesc în mânăstire—
C'au s'apară însă'n fuste,
Ca şi maicile lăcuste,
Brobodite peste cap
Cu tulpan şi comănac.

Aricii, precum se ştie,
Tot cu spinii or să vie.

Şi mai către asfinţit,
După toacă, negreşit.

Vin şi greierii, scripcarii,
    Lăutarii
    De pe plaiuri,
    Cu viori
    La subţiori,
Vin şopârle de smarald,
Cu *flamenc* în şoldul cald,
Vin prin buruieni bondarii,
In tarafuri vin cobzarii,
    Căluşarii...

Să cunune'ntreg poporul
Buburuz, stă'n străni soborul
De chiparoşi-ierarhi cu har
Lângă ceruri, în hotar.

Tuturor fac reverenţe
Buburuzele'n cadenţe.

Doar lumina mai lipseşte
Să pornească'mpărăteşte
Nunta, dalbă, cumetria,
Largă cât Andaluzia.

Sfinte, măcar în grădină
Pune'n plopi o lună plină...

12 Ianuarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

JOC MINCINOS

Nu ştiu ce să mai mă fac,
Timpul cum să mai mi-l dreg.
Când s'adun luna'n hamac
Şi când steaua s'o aleg
Dintre brume şi smochine,
Iată-mi vin albinele,
Dimineaţa din sulfine,
să'ncurce verbinele...

Când dau să ud florile
Cu lucori şi mirodenii,
Mă ajung cântările
Canarilor la utrenii,
De umblu, parcă sunt beat,
Alandàla pe răzoare,
Ca năuc şi fermecat
Şi-aşi tot bea cer şi răcoare.

Nici nu ştiu cum mă mai cheamă,
Dacă-s cerb sau dacă-s pom
Ori lumină ori vreo scamă:
Toată ziua sunt neom.

De mă'ntind între glicine,
Păi vin presuri şi prigori:
Zece poale de măsline
Să le dau pe triluri — ori
Dacă'ncerc să aţipesc
La umbră'ntre portocali,
Apele din jur sclipesc,
Parcă-s polei şi corali.

Vreau să mai cioplesc un vers,
Domnului un gând să'nchin
Ori să-L chem din univers,
Vai de suflet de creştin:
Dintr'o mie de chimvale
«Cosaşii» iau cu asalt
Pisc cu pisc, vale cu vale,
Cerul cât este de'nalt.

Mă'ntrebi cum e'n paradis:
Uite-aşa e, cum ţi-am scris,
Greu, mai greu decât în vis!

25 Martie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

RUGĂCIUNE PENTRU COPII

Ut pictura poesis.
Horațiu

Doamne, roiul Tău cu luna, albăstrui,
În hotarul serii, pe la cină,
Lasă-mă să-l scutur în lumină
Și'n cădelnițe de gând să Ți-l tămâi.

Lasă-mă să-i scutur stelele din poale,
Să le'mpart prisosul de rodire
La copiii toți din omenire,
Jinduind și'n vis grămezi de portocale.

Și mă lasă, Doamne Bune, Grădinare,
Sâmburii de stele să-i fac licurici,
Jucării de aur pentru îngeri mici

(Și pentru, iertare, un... «măgar» mai mare...)

12 Februarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

INSCRIPȚIE PE TIMP

În amintirea lui I. Al. Brătescu-Voinești.

De când tot cânt suind pe zare,
A'ncremenit lumina'n munte;
O stea mi-a lunecat pe frunte
Și luna a căzut în mare.

Aș vrea s'anin acum vecia
Intr'un cercel de chihlimbar,
Și să'ncovoi, de sus, Tăria
Intr'o scânteie de cleștar.

Tu, vântule, dă-mi amnar
Și-un vârf de fulger în șerpar,
S'aprind luceferi în fereastră
Și-Andaluzia, într'o glastră.

25 Ianuarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

PSALM

În amintirea lui Alexandru Busuioceanu.

Cum a'ncăput în ochiul meu, crăpat, furtuna?
Cum de-au căzut în mine vântul, nimbul, luna?
Şi m'au împresurat miresme prin perdele,
Şi-atâtea mlaştini putrede, şi flori şi stele?

Smerit mi-e sufletul — şi greu de multă ceaţă.
Doamne, mă'ntreb şi-acum: e noapte, -i dimineaţă?

11 Ianuarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

INNOIRE

Soare, mă'nveşmântă'n
Verile din tine.
Mă frământă'n albe
Linişti şi zefire.
Fă-mi din raze dalbe
Glugi, epitrahire.

Roua de lumină
Varsă-mi-o în vine
Să mă primenesc,
Crin curat, cu ea.

Scapără-mă stea,
Arde'n flăcări, soare,
Insul pământesc,
Floarea de rugină,
Tot ce-i neceresc,
Tot ce-i nelumină.

Prelinge văpaia'n
Mările din mine.

Din zbor de albine,
Din izvoare
Atotcuprinzătoare,
Din adâncuri
Din cânturi,
Creşte-mi, înfloreşte-mi
Ceruri de safire,
Harfe şi potire.

Spuzeşte-mă'n plaur:
Mă'nnoeşte, soare,
Pulbere de aur
In nemărginire.

27 Februarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

ANCESTRALĂ

Curg în sângele meu drumuri
neştiute — mii de drumuri,
ce se pierd în umbra lunii.

Curg în mine vecii lumii.

7 Octombrie 1981
Italica - Sevilla

PRIVEGHERE

În amintirea savantului creştin
N. C. Paulescu

Între umbre şi lumină,
Pe la toacă, pe'nserat,
Zi de zi şi leat de leat
Robul Tău, eu — oarecine,
Mă'ntâlnesc pe zări cu Tine,
Tot pe lemne spânzurat.

Şi tot între sfeşnice,
Cu'nsângerări veşnice.

Mă frământ. Ceaţă adâncă.
Nu'nţeleg, nu desleg încă:
De ce, Doamne, *spânzurat*
Şi mereu însângerat
Când Te ştiu c'ai înviat?!

14 Februarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

ÎNVIEREA

... Şi'n noaptea aceea
De Sabàt, târzie,
A'nviat.

Şi din prag de umbră albăstrie,
Din bulboană de fum de tămâie
Înger de văpăi, pogorînd
La Mormânt,
Grăit-a Mariilor zicând:

«Iisus,
Pe Care-l căutaţi, nu e.
S'a dus...
S'a dus în Galileea.

Drept aceea:
Nu vă'ntristaţi,
Nu vă'nspăimântaţi,
Ci vă bucuraţi!

Au, n'auziţi cum bolţile-şi foşnesc
Otăvile'nflorite?
Amin zic vouă:

Negurile se risipesc
Din genele lumii, din zări.
Viața cea nouă
De pretutindenea urcă
Și zbucnește'n cântări.

Iată stelele, luna, cununa
Pe cer strălucind.
Iată măslinii mustind
Jur-împrejur
Undelemnuri dospite
În har.

Bucurați-vă, dar!
Și pregătiți chimvalele, troparele
Binevestind învierea, Iubirea
Aceluia Carele»...

Și s'a făcut ziuă deplină.
Și din Mormânt au crescut
Vecìi și nemărginiri de Lumină.

19 Aprilie 1981
Arroyo de la Miel

ÎMPLINIRE

Anei

Primăvară — cu seve suind
Prin rădăcini
Către cerul podit
Pe zvon argintat de măslini.

Ascult clorofile cântând
Psalmii luminii din fire,
Și mirul, potirul
În pretutindenească,
Sacră'mplinire.

7 Mai 1981
Torremolinos

TRANSFIGURARE

Lui Vintilă Horia

Altfel decât munții
Și lighioanele pământului,
Altfel decât celelalte ființe
Din ocoalele vântului,
Cresc, mă oglindesc
— Stea de cleștar —
Sub clopotul acesta clar
Al luminii de peste fire.

Și cânt și mă dăruesc
— Cu câtă uimire! —
În odoare de ceruri, de har.

Nu știu:
E un blestem? Este un dar?

7 Mai 1981
Vera Cruz - Benalmádena

PRIN DEASĂ LUMINĂ

În amintirea lui Luca Sindile

Prin deasă lumină
Îndemn peste
Nevăzutele creste.

Pe brânci și'n salturi
Voi depăși zenituri
— Praguri, înnalturi —
Și poate, poate
Să văd despicându-se cerul
La ora albastră din noapte.

10 Mai 1981
Gibraltar

MAREE

Marea sparge țărmuri, valuri
— Diamante și cristaluri —
În amurguri. Văi de brumă,
Legănându-se sub lună'n
Depărtările turcheze,
Se frământă, se adună
Și s'aștern — foșnete, dună'n
Prag de ceruri portugheze.

2 Februarie 1981
Huelva

PE PLAJĂ

Lumină tulbure pe mare
Și-un cer de jar. Și nici o boare...

Apar în tușuri sus pe zare,
Bananieri răscopți de soare,

Cu ciurpeni grei de chihlimbare,
Și'nalți cocotieri, pe care

Cresc nuci imense de răcoare.
Își spală ziua pleoapa'n sare

Și păsări fâlfâe fulare
De zboruri albe'n depărtare.

Din ora mea tăcută-mi pare
Că timpul pâlpâe'n dogoare

Și-mi fac clepsidră dintr'o floare
Și-o umplu cu visări bizare:

Visez, de pildă, norduri clare
Și-o Odaliscă (cu O mare.)

Visez, apoi, pe căi stelare
Că urc spre lună'n Carul Mare,

Visez... visez; dar ce rost are!!
Pun punct și semne de mirare

Și trag la țărm o stea de mare:
Blazon de steaguri viitoare.

29 Aprilie 1981
Marbella

ANOTIMP ANDALUZ

Lui Aurelio Răuță

Livada cerului, albastră,
Și cuibul stelei din fereastră
Miros a portocale, a lămâi,
A vară andaluză și-a gutui.
Când seara, care pregetă'n măslin,
Târzie-mi aromește-a rozmarin,
Văpăi de-aeriene bughenvilii
La țărm aprind mărgeane și cochilii;
Mușcata, trandafirii, iasomia
îmi ard în pălălăi Andaluzia,
Și legănat de leandri, de zambile
Ascult dospind agava'n clorofile.

Mă'mbăt cu Zâna Nopții, fac orgii
Cu visuri spulberate'n galaxii,
Și, dacă trag o dușcă de lumină
Din plosca plină-a lunii din grădină,
Mă simt din alte evuri — și de-acum:
Altoi de curcubee, cânt, parfum.

28 August 1980
Vera Cruz - Benalmádena

VINE, NU MAI VINE?

Vine, nu mai vine
Steaua mea albastră?
Mi-o trimete — cine,
Candelă'n fereastră?

Poate'n ea e gândul
Vreunui poet,
De mult dus sub prundul
Cerului — profet.

Ori vreo amintire
— Inel de suspine —
Vreo veche iubire
Aromită'n mine?

Vine, nu mai vine...

Dacă n'o să vină,
O să-i las la noapte
— Scris pe-o lună plină —
Cântec trist, în șoapte.

3 Iunie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

PE SUB MIGDALI

Pe sub migdalii înfloriți de luna plină
Urcăm cu Rilke simfonii albe de lumină.

Curând își împânzește noaptea'n munți tăcerea grea.
Auzi cum sosesc cerbii să-și frece coarnele de ea?

15 Ianuarie 1976
Ronda

RONDA

Cetate ivită din mituri. Punte
Albastră peste veșnicii de bazalt.

Nimb de coral se aprinde pe munte,
Când soarele-i șovăe'n piscul înnalt.

15 Ianuarie 1976
Ronda

AMURG MARIN

Cer larg, de mătase.
Pe tăceri stufoase
Luna-și lasă, lină,
Umbra de lumină.

21 Iunie 1981
Benalmádena Costa

STAMPĂ ANDALUZĂ

Fumuri albe pe lagună:
Berzele bat toaca'n lună.
Siluete, seara,-'n radă,
Lungesc umbre de zăpadă.

30 Martie 1981
Doñana

CORIDĂ

Jocul e feeric:
Din mări de'ntuneric
Fulgerul străpunge
Tot Spanii de sânge.

Grele săbii sună
În coarne de lună.
Mor tauri albaştri
Junghiaţi de aştri.

23 Iunie 1981
Málaga

ZBOARĂ PUII DE FLAMINGO

Ce fel sunt și astea — goange —
Parașute de petale de migdale,
Pogorînd în picioroange
Și cârlige, pe văpăi, în rotocoale...

26 Mai 1981
Antequera

VARĂ ANDALUZĂ

A înflorit lumina violetă
A tufelor de cimbru-afar, în câmp:
În fiece petală urcă
— Unduitoare'n miez de vânt —
Mirezme de zăduf, de cânt.

29 Iunie 1981
Mijas

«IARNĂ» ANDALUZĂ

Dintr'odată veni «iarna» și prin Spanii
bătând marea cu lungi lanțuri și litanii
zornăinde între maluri de opal:
Cade cerul zob în valuri de cristal.

9 Octombre 1981
Fuengirola

FERDINAND ȘI IZABELA

Sicriu lângă sicriu, vitejii regi dorm în Granada
În vechi armuri — ne murmură din evi pisania.

Gândul li-e încă'nviforat pe scut, pe cruce și pe spada
Cu care-au ctitorit din fulgere, sub cer, Hispania.

18 Decembrie 1976
Granada

DON QUIJOTE

Lui I. V. Emilian

Din transparentele Spanii lunare,
Peste Gibraltare de sare,
Zboară niscai arătări bizare
— Parcă de fum de alun și de scrum —
Cu aripi de la toate morile
De vânt, spre toate depărtările.

Stai. Ce spun?... Nu, nu-s arătări de fum,
Ci adevăraţi uriaşi pe ceruri, acum.
Hai, dă-mi Rosinanta, Sancio Pancea,
Dă-mi platoşa, scutul și lancea...

15 Mai 1981
Gibraltar

PRIMAVARĂ MALAGHENĂ

Lui Remus Radina

Rusalii încărcate cu lumină
Rozalbă, deasă'n margine de cer:
Au înflorit migdalii pe colină,
Când la Granada ninge încă și e ger.

Petalele-și foșnesc, lucind, sideful
În vântul care bate de sub zare
În plasa albăstrie, 'n relieful
De curcubee sparte peste mare.

Din zborul berzelor vâslit sub seară,
Spre cuiburi vechi, în șiruri și în salbe,
Se scutură arar ștergare albe.

Însemn pe vânt: Ianuar — și-i primăvară!

15 Ianuarie 1981
Málaga

TRANDAFIRII

Pr. Agustin Maura

În fiece trandafir
Am aninat un potir
Uns cu smalţuri şi miresme
De sfinte catapetesme.

24 Decembrie 1980
Vera Cruz - Benalmádena

N A L B E L E

Anei

Au înflorit nalbele
Roşii, roze, albele.
Le-am dat cu lumină
Pe la rădăcină,
Că-aşteptăm să vină
Oaspeţi în grădină
Însoţind la noapte,
Cu flaute'n şoapte,
Alai de departe:
Heruvi să ne spună
Ce mai e prin lună.

Şi-aşteptăm şi-o veste:
Stea de peste creste.

22 Decembrie 1980
Benalmádena

GAROAFELE ROȘII

Anei

De aseară până-acum,
Nu-ș' cine-a stropit parfum,
Cine a'nflorit în caer
De lumină,-n miez de aer,
Pe cârji nalte, mlădioase,
Ciucuri roșii de mătase;

Nu-ș' ce înger a săpat,
Ce Murillo a'ncondeiat
Raiul ascuns în grădină
Cu paftale de lumină,
Între nalbele de ieri,
Crescute'ntre palmieri,
Că văd zidul — mi-l străpunge
Un șir de peceți de sânge,
Iar trei ronduri de rubine
Au dat buzna prin căline...

Spune dumneata, glicină,
Văzuși — seara — vreo albină,
Vreun pitic fără călțuni,
Între maci, scobind minuni;
Niscai greieri fără strună
Îndoind pleoape de lună?

19 Mai 1981
Vera Cruz - Benalmádena

MUȘCATELE

Mușcatele, suratele...

In ulcele andaluze,
Ce flăcări de rubin, lăuze,
Ce stele-azinoapte le-au fătat?
Marame'n borangic gofrat,
Ce serafimi le-or fi brodat?

Poalele, pe la utrenii,
Le miros a mirodenii,
Și au cerul pe catrințe,
Luna toarsă pe velințe,
Ochi de rouă'ntre plocate,
Să bage omu'n păcate...

Mușcatele'ncântatele,
Frumoasele, suratele...

22 Decembrie 1980
Vera Cruz - Benalmádena

EUCALIPȚII

Uriașii eucalipți încremeniți
În Spanii aprinse de soare,
Dincolo de curcubee
Aruncă umbre de-amurg
Peste alvii lactee.
Dogorind prin cotloane
De cer, seară de seară,
Miros a icoane,
A lună, a ceară,
A miere
Și-a cuvioasă tăcere.

Verzii, veșnic verzii eucalipți!
Nu știu cum, dar pentru mine au,
Să-mi fie iertat,
Un fel de odoare de sfinți.

20 Mai 1981
Málaga

HOȚII LA MĂSLINE

Anei

Vrăbiile, vezi, Vecine,
Ciugulesc mereu măsline
Negre, coapte, pe sub foi
In grădină, pe la noi.

Canari, mierle și sticleți
Vin în stoluri din scaeți.
(Se cunosc după tuleie,
Că-s stropite'n curcubeie).
Dumnealor, când flămânzesc,
După ce se zbenguesc,
Zboară'ncoace și prânzesc.
Vreau să zic că ne cam fură
Poamele din bătătură...

Paguba o scriu și-o'nsemn
Când pe stea și când pe lemn,
S'o plătească, să-mi dea scris
Cin' de Sus le-o fi trimis,
Că nu-i drept și nici cerește
Să trăiască trântorește.

Ana, însă, dintre flori,
Zice că le-am fi datori
Tot noi, că ele, vezi-Doamne,
Ne cântă de vre'o cinci toamne,
De cinci toamne și cinci ierne,
Pân'ce negura s'așterne
(Că e ploaie, că e soare)
Cu toți îngerii'n soboare:
Pentru fiece măslină,
Zece triluri de' lumină.
Și-așa DAR — nu-l răsplăti-im...
Nici cinci vieți dacă trăim...
Trage plaivasul pe limbă,
Inmulțește-acum și schimbă,
Cumpănește și socoate
Cine mai are dreptate...

7 Martie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

JOC ALB

Ninge din lună lumină
frământată'n vreo stupină
cu miere dospită'n vânt
peste mări, peste pământ.

Ninge patrafir de sus
peste cre'ste care nu-s.
Suflete, cine ți-a spus
Că lumina-ar fi apus?

Vezi că nu mai știi cum sună
văpaia pe sălbi de lună...
Uite că e ziuă iar
sus, în arcul de cleștar.

Ia mătasea de lumină
și anină—mi-o'n grădină.

8 Septembrie 1981
Casa Luz - Benalmádena

MĂI ŢÂNŢARE...

Măi ţânţare, lăutare,
Ce-mi tot zbârnii la ureche,
Şi pe urmă — zbenghi de soare —
O iei razna, ca de streche?

Vii vârtej şi-mi dai târcoale,
Te avânţi până'n tavan
Răsucind în rotocoale
Jocuri de aeroplan;

Ţi-aud scripca de departe
Şi petala din aripă.
Când mi-aterizezi pe carte,
Pari de umbră şi de ţiplă.

Iar când să te prind în plasă,
Te'ntorci, sfredel de lumină,
Cazi în vrilă pe sub masă
Şi te-afunzi într'o verbină.

Mă, eu ştiu că eşti vampir
(Uite-acuma pari safir!...)

Dar te ţiu ca musafir,
Fincă-mi place cum îmi cânţi
Ca din solz — şi mă descânţi.

Na — vino şi le străpunge —
Trei rubine moi de sânge.

7 Aprilie 1981
Arroyo de la Miel

P S A L M

(Sub măslini)

Nu uita și să te'nchini
Când mergi ziua sub măslini,
Că'n frunzișul argintat
Crește'n poale nimb rotat
Descântat pe patrahir
Din lumină și din mir.

Uite-te'mprejur, la dus,
Că trece pe zvon Iisus.

23 Decembrie 1980
Arroyo de la Miel

S O L I L O C

Câteodată — gând amar —
Mă văd gol ca un altar
Despuiat de cele sfinte
Și surpat pe oseminte.

Lumina de peste fire
Nu-mi mai țese patrafire.
Și atunci pe Dumnezeu
Îl simt trist în jurul meu.

29 Martie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

PSALM DE JOS

Văd și înțeleg că ești
Pretutindenea lumină
Și că toate le'mplinești
Din lumină. Dar ce vină

Avù, Sfinte, robul Tău
De îl mâzgălești cu bezne
Și-l ții agățat în hău,
Prins cu fulgere de glezne?

Și-l lași — din ce întocmeli,
Răstignit pe îndoeli?

Cât o fi de păcătos,
Barem cu-un fir de lumină,
Rogu-Te de aici, de jos,
Unge-i creștetul de tină.

4 Aprilie 1981
Málaga

PREISTORIE

Lui D. C. Amzăr

Singurătăți în țurțuri, neclintite
— Veciile prelinse'n stalactite —
Dau mărturie'n peșteri, crezământ
De ceruri mistuite sub pământ.

A fost cândva și-aici un crug de stele,
Și Omul, despicându-și printre ele
Cărările de negură, adânci,
L-a dibuit pe Dumnezeu pe brânci

Intâi în fulger, poate în stihie
(Că Dumnezeu și'n peșteri *e când nu e*)
Și a crestat chiar semne în perete
Omul: un cerb, un pește, un erete
Și câte-un arc săgetător în noapte,
Din mintea lui de ceață și de șoapte.

Şi ghemuit pe oase-apoi, în strat,
Strămoşul, bătut de gândul cel dintâi,
Şi-a pus măciuca şi timpul căpătâi
Lângă stihie. Să... se... fi... şi... rugat?
S'au scurs un milion de ani şi-o mie:
De, e cam mult de-atunci, cine mai ştie...

6-10 Decembrie 1980
Cueva de la Pileta - Ronda

ETERNITATE

În noaptea peşterii din munte
mi-am întâlnit iarăşi strămoşul:
o namilă de om ducându-şi
— cu brazi cu tot şi cu izvoare —
întregul munte în spinare.
La ceasul de năluci albastre,
printre tăciuni şi oseminte,
călca greoi sub stalactite.
Şi din obârşia uitată
mi l-am chemat peste milenii
vecin de linişti, zeu şi tată.

Oprit din mers pe grind fierbinte,
parcă-şi tot mai aducea-aminte
că eram os, urmaş de-al lui.
Îi mirosea suflarea-a veacuri,
a câlţi jilavi şi-a fèrigi moarte,
a iască, a sălbăticiune.

Răgind prin bolţi de alabastre,
mi-a dat să beau din pumni de cremeni
un fel de ceaţă şi de umbră,

și am simți în vine sânge
din trupul lui păros de fiară.
(Încremenise între noi
aburul rece ca un sloi.)
Și luându-mă de mână'n beznă,
cu deștiul meu mânjì pe stâncă
arcada cerului de-afară:
rășini, funingini și descântec.

Am scris apoi pe bolovani
doi cai de jar, o iapă «grea»,
semne de tainice'nțelesuri
pe care el le'nțelegea,
țăndări de gânduri de granit,
doi țapi, un pește — argint viu,
scântei și-un crug înnalt de stele
și marea strânsă'n caravele
pe adâncuri.

Nici nu mai știu prin câte hăuri
și văgăuni am mai fost dus.
Am adormit un timp — târziu
în fundul peșterii pe neguri.

Când m'am trezit buimac din visuri,
trecuse'n jur o veșnicie.
(Eram tot eu? Pe ce tărâmuri?
Din care veac plecat la drumuri?)

Străbunul, lângă o jivină,
era acuma o stihie

'nghețată într'o stalagmită
de lumină.
Grota crescuse catedrală
cu mari vitralii și ogive
de'ntuneric.

Când am ieșit (ce timp era?)
afară'n lume bătea ora
de mărgean alb, ce-o măsura
— din golul auriu al lunii —
(de câte veri, de câte toamne?)
o bufniță cu ochiul sferic.

12 Septembrie 1981
Cueva de la Pileta, Benaoján - Ronda

FURTUNĂ PE COASTA SOAREALUI

Pr. Alexandru Mircea

Căpriorii cerului,
Povârniți de vânt,
S'au uruit la pământ.

Când s'a mai văzut
Atâta prăpăd de soare
Cu vijelii sbătute'n
Vâltoare,
Peste corali,
Peste chiparoase,
Peste portocali,
Peste case,
Cu tropote
De herghelii,
In ropote de clopote,
De stihii?

García Lorca,
S'au înecact în ceață
Lumina, zarea.
Unde-a pierit Palma de Mallorca?
Unde-a rămas marea?

27 Decembrie 1980
Costa del Sol

MELANCOLIE

«¡Oh cuántas esperanzas lleva el viento!»
Garcilaso de la Vega

Vânturile,
Valurile
Vin cu chemările
Și cu plecările
Prin anotimpuri,
Din grinduri albe,
De peste mări,
De peste zări.

Vin pe'nserări
Și-anină salbe
În policandre,
Și visuri tandre
— Brățări de stele —
Pe gânduri grele
De amintiri.
Cine m'așteaptă'n
Ultìma treaptă'n
Desmărginiri?

16 Mai 1981
Gibraltar

LA ORA LUNII

Mă'ntorc la ora lunii, de departe
citind pe cer vechi zodii, nori și vânturi,
și toate îmi apar ca într'o carte.
E viața cui, de'nsingurări și cânturi?

17 August 1981
Benalmádena

SINGURĂTATE

Cerul — bob de rouă
Ciob de lună nouă
Taie noaptea'n două.

Somnul din grădină,
Peste flori, anină
Mreje de lumină.

Visule, ești — unde?
Luna îmi răspunde:
«Unde, unde, unde...»

22 Iunie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

CITIND «SU VIDA»

«Estando una vez en oración con mucho recogimiento, suavidad y quietud, parecíame estar rodeada de ángeles, y muy cerca de Dios; comencé a suplicar a Su Majestad por la Iglesia».

Santa Teresa de Jesús (*«Su Vida»*)

Presimt din cartea scrisă cu smerenii
că sfânta tot mai strânge în potire
nepământești — de rouă și ectenii
miresme pentru suflet, și safire.

Când se gravează'n aer — greu de har
profil de lacrimă și rugăciuni,
pun gândul semn evlavios — altar
la pagina'nflorită cu minuni.

În jur e ca un murmur de psaltire
și, în genuchi sub arc de curcubeu,
sfânta, 'n albastra, cereasca mânăstire,
dă slavă'n cin Lu Taica Dumnezeu.

Și când șoptește'n dulce castiliană
cântare cu aleșii sus, la rând,
și cu heruvii Domnului în strană,
o văd de-a dreapta binecuvântând.

Și ninsă cu cenușă de lumini,
începe umbra să-i miroase-a crini.

30 August 1981
Vera Cruz - Benalmádena

TRUPULUI MEU

Tempus edax rerum.
(*Ovidiu*)

Un svon de veşnicie vine
Cu tâlcul stelei din glicine:
Să bem, dar, cupa de lumină,
Că poate-i cea din urmă cină.

De ani ne îndemnăm în visuri:
Ani de iubiri, ani de tăceri,
De'ncumetări spre nicăieri
Şi de căderi şi de urcuşuri.

A fost şi greu şi-a fost şi bine.
Acum se-apropie sorocul,
Precum e pravila şi jocul,
Să şi ne despărţim, frăţine.

Tu, rug al meu şi strai al meu,
Care îmi eşti şi steag şi cânt,
O să rămâi ce-ai fost mereu:
Altoi de umbră pe pământ.

Mâna ce-adună-acuma sori
Pe geana cerului, albastră,
Ca mâine-o fi liană ori
Polen de aur în vreo glastră.

Iar eu, prin negură, năier,
O să vâslesc răzleţ spre lună,
Să stau cu Domnul împreună
La judecata Sa, la cer.

Şi s'or roti vecii şi sfere,
Şi ne-om ivi iar din Nimic:
Tu, spic sub crug de borangic,
Eu, fulger alb întru'nviere.

Să bem, dar, cupa de lumină,
Că poate-i cea din urmă cină.

21 Ianuarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

ROMÂNIA

Românilor din exil

Spiță de daci cu junghiul în șerpare,
Țară de rumâni pietroși, de cremene,
Cu cetini și izvoare
De răcoare,
Gemene,
Alt rai nu e să-ți semene.

Românie — stemă de vifor, altar,
Ierusalim al sufletului meu,
Prag de cer, flamură de foc,
Și azi și mâine și mereu,
Ție, hotar de lumi fără noroc,
Îți închin iar și iar și-ți las
Dorul amar, ruga, cântu-mi de jar
Cu fiece zbor și fiece pas.

Românie — pisc alb, iconostas,
Ca nici când, te simt vie și-aproape!

Când o să vâslesc în lumină, pe ape
Sihastre, albastre,

Să-mi pui pădurile tale sub pleoape,
Să le răsfrâng undeva 'n curcubeu,
Umbrar la coverga Lu Dumnezeu.

Și târziu, barem în somn pe sub lună,
Să le mai aud foșnirea, doinirea
În «limba» română...

11 Martie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

ÎN BEZNĂ

Nu e lună, n'avem sfeşnic.
Bâjbâim prin noapte veşnic.
Domnul Dumnezeu prea sfântul
N'o fi ştind că, jos, pământul
Zace'n beznă veci de-avalma,
De tai negura cu palma?

Măcar doi-trei licurici
Să scânteie şi pe-aici,
Printre oameni, prin măslini,
Pe sub flori, peste ciulini:
Să vezi, barem, un' te'nchini.

12 Ianuarie 1981
Vera Cruz - Benalmádena

ESTE TÂRZIU

Este târziu şi-aş vrea să tac,
Să tac mereu,
Ca din tăceri să înflorească
Tot ce cuvântul alb al meu
— Astăzi cenuşă, ieri iubire —
N'a fost în stare să numească
Din marele tumult.

Aş vrea să tac,
Să tac ca un proverb uitat
De mult,
Şi gândul din adânc
— În murmurul luminii cea din fire —
Pe harfe de tăceri
Desghiocat, să mi-l ascult
În poale de nemărginire.

26 Iunie 1981
Benalmádena

POVESTEA UNOR CUVINTE

În amintirea lui Aron Cotruș

Să-ți spun acuma o poveste, ține minte,
O poveste despre vreo câteva cuvinte
Cu DA și NU — lungă și plină de învățăminte.

Nu, să știi, ne vine din moșteniri romane.
Da, e altoi slavon de prin cele gorgane:
Două cuvinte, dar, cu înfruntări și șoapte
Încleștate'n cețuri și'n zodii de departe.

Nu — coboară din strămoșescul *non* latin.
Să zică «da», romanii aveau un *sic* ușor și lin.
Îngemănarea lor e, vezi, de viță veche.
Traian le-a fost adus în Dacia pereche.

Sic-non, apoi *si-nu,* de la părinți la fii,
Așa-au rămas prin veac, cu înțelesuri vii,
Cu care împletind brățări de omenie, legăminte
Pe sfinte, chinuite oseminte,

Daco-romanii au durat prin evi altare,
Lege și cânt și gând de apărare,

Și ni le-au lăsat dreapta moștenire
În vorbă, 'n suflet și'n potire.
Spunând harului *si,* ne-am închinat creștini,
Iar *nu,* fostu-ne-a scut prin bezne, printre spini.

Ci s'au pornit prin țară și timpuri de urgii,
Și năvălit-au stepele sirepe'n herghelii
Din Răsăritul pecinginilor scite,
Ce-au frământat și cer și lume în copite.

Hoardele lor s'au aciuat apoi,
Cerând pământ și apă, lângă noi.
Și-așa ajuns-am, din voia Domnului, vecini
Jur împrejur cu soi și spițe de streini.

Care cu cerul zob între măsele,
Care cu gând ascuns pe sub prăsele,
Ni s'au vârît acei vecini și'n suflet și'n altar
Mânjind cârcei chirilici pe scrieri și stihar.

Împărtășania ne-au luat-o în *grijanii,*
Mărturisirea s'a dus în *spovedanii,*
Iar latinescul *spirit* s'a ghemuit în *duh*
De pravoslavnică stihie prin văzduh.

Amar veleat! Și de la un timp încoace,
Ca să trăim cu ei în bună pace,
Deprinsu-ne-am a pune, din graiul lor barbar
Și vorba *da* în cânt, în doină, în orar.

Și astfel dulcele, împărătescul *si*
Rămas-a doar crâmpei de funie în *și.*

Tu, deci, să știi că-acest slavon *da*, moale
L-am fost rostit plecați umili din șale.
În el e un trecut zăcut ca de lingoare,
Și rădăcina lui încă mai doare.

Dar tot mai fulgeră — Parâng — iarăși să știi
— Destin cu creștet sus, ne'nfrânt de vitregii —
Străbunul *nu*, prin oarbele potrivnicii.
Cu el, drum vă croiți spre aspre culmi, spre soare.

19 Februarie 1981
Costa del Sol

P S A L M (*)

Pe Tine Cel Ce m'ai făcut
dintr'o fărâmă de urcior
suflându-ți boarea peste lut,

Pe Tine Cel Ce-ai luat din vânt
și-ai altoit scântei de vis
pe umbra Ta de pe pământ,

Pe Tine Cel Ce ieri m'ai pus
cu tibișir de jar să scriu
abecedar de stele Sus,

Pe Tine Cel Ce stai în jeț
atotcuprinzător și'nalt
și-mi ești și Tată și Județ,

Acum Te'ntreb, Doamne, și-Ți cer,
fie-mi iertat, o dumirire:
când o să-Ți bat la poartă'n cer

Smerit, sub glugă de văpăi,
urcând spre dincolo de veac
la'nfățișarea de apoi,

(*) Apărut în «Pete de Lumină fără strofa a sasea.

Știu, după trup fi-voi, cumva,
cum Ziditorule-ai fost scris:
țurțur sau pulbere'n vreo stea,

Dar ce s'alege, bunăoară,
de-arcușu-mi tremurat pe lună
ca pe-o volută de vioară,

Cu care-ai vrut să cânt, să'nnalț
catapeteasmă de lumină
sub necuprins de har și smalț?

Că altceva neștind lucra,
când, Sfinte Doamne, -oi învia,
vreau să mă'ntorc în veci tot la

Arcuș, la lună și la viers:
s'o iau de la'nceput, să-Ți cânt
cu zumzetul din univers.

Málaga

COSTA del SOL

ENCANTO ANDALUZ

Andalucía,
cuna de ensueño,
Andalucía,
nido fabuloso
en luz sedosa engendrado;
ventana abierta al paraíso,
patio,
maceta en sombra
de fúlgidos arco-iris de sueltos surtidos,
traslúcida corola
más allá del tiempo;
cáliz levantado
más allá del abovedado horizonte;
rama de suaves perfumes,
rizo de llamas
de mil y mil colores esmaltados;
jardín colgado de áures arabescos
en la blancura inmaculada
de tus incandescentes arcos.

Andalucía,
celestial paleta:
en ningún otro lugar del mundo
hay tan bellas,

tan graciosas guirnaldas
como estos geranios —encajes de fuego—
cintas esculpidas
en aire puro
y en dulce ondeo
del divino canto
de tus pájaros de ámbar.

Andalucía,
¡cómo brillan las centelleantes cornisas!,
¡tus joyas cuál flotan
en el infinito eterno azul!
Puras, silenciosas sombras
nivean como pétalos
de un ocaso de coral
encima de tus sierras transparentes,
de tu mar cristalino.

Andalucía,
un devorador
deseo de amor inagotable
late en la sangre,
en la ardorosa sangre
y en las diamantinas negruras
de los ojos
llenos de milagro,
los grandes ojos almendrados
de tus bellísimas mujeres.

De noche
(¡oh, profundas, cristalinas noches andaluzas!),

de noche, sagradas palmeras
y naranjas de oro
tienden sus silencios,
como una ofrenda,
a las estrellas y al mundo.

Andalucía, Andalucía,
juego de luces y sombras,
¡cuán rojos son,
cuán auténticos tus claveles!
¡Tus rubíes, cuán ardientes corazones
de morenas muchachas
bailando el mágico,
aéreo flamenco!

Andalucía, Andalucía,
¿qué violín?,
¿qué poema?,
¿qué canción
podría pregonar
tantas bellezas,
tanto sol,
tantas tormentas de amantes
que suspiran bajo el argénteo temblor
del rocío y de la luna?
¿Qué poeta o qué soñador del mañana?

Ya, ninguno. Ya ninguno...

Vera Cruz - Benalmádena

LEYENDO «SU VIDA»

«Estando una vez en oración con mucho recogimiento, suavidad y quietud, parecíame estar rodeada de ángeles, y muy cerca de Dios; comencé a suplicar a Su Majestad por la Iglesia».

Santa Teresa de Jesús («*Su Vida*»)

Me dice el libro escrito en humildad
que aún recoge la santa en su bendito cáliz
de letanías y rocío, ultramundanas
fragancias para el alma, y rubíes.

Cuando en ese aire tan cargado de gracia se graba
su perfil surcado de lágrimas y preces,
mi pensamiento se inclina, reverente,
sobre las páginas floridas de milagros.

Oigo alrededor como un murmullo de salmos,
mientras, de rodillas, bajo un arco iris,

la santa en su azulado celestial monasterio
alaba una y otra vez a Su Divina Majestad.

Y en tanto que susurra ella en dulce castellano
su canto angelical, en el sagrado coro,
acariciada por los rayos de su propia luz,
empieza su sombra a desprender olor de azucena.

CUEVA DE LA PILETA

En la honda noche de la cueva de la sierra
volví de nuevo a encontrar mi antepasado:
un gigante cargando en su espalda
toda la montaña, selva y arroyuelos.

En la hora de los azules fantasmas,
entre tizones y osamenta fosforescentes,
pisaba bajo estalactitas torpemente.
Lo llamé del olvidado origen
a través de los milenios como mi vecino
del silencio, como dios y padre.

Parándose en su misterioso sendero,
parecía recordar que yo era hueso de su hueso.
Su aliento olía a siglos,
a estopa mojada, a helechos podridos,
a yesca y a piedra.

Dando un fuerte rugido
entre las bóvedas de alabastro,
me ofrece de beber en sus manos de pedernal
una amarga mezlcla de niebla y sombra.
De repente sentí en mis venas

la sangre de su peludo cuerpo de fiera.
Nuestro aliento estaba solidificado
en el aire cual pedazos de hielo.

Y cogiendo mi mano en la oscuridad,
con mi dedo trazó sobre roca
—con tizne y encanto—
la arcada del cielo de fuera.

Dibujamos sobre peñascos
dos caballos de fuego,
una yegua preñada,
ciertos signos misteriosos
—que sólo él comprendía—,
astillas de pensamiento en granito,
dos machos cabríos,
un pez argénteo,
y unas cenellas
y todo un cielo de estrellas de oro
y el mar cargado en carabelas
flotando sobre abismos.

No me acuerdo ya
cuantas bóvedas y oquedades hemos pasado.

Me embelesé un tiempo
en el fondo tenebroso de la gruta.

Cuando desperté, confuso de ensueños,
una eternidad había pasado a mi alrededor.
Mi antepasado, junto a una alimaña,

se había tornado en fantasma,
arrodillado en una estalagmita de luz.
La cueva se había transformado en catedral
con anchas vidrieras y ogivales
arcos tenebrosos.

Cuando salí afuera, en el mundo
—¿qué siglo era?—
sonaba la hora del blanco coral,
que contaba, en el vacío de la luna,
el búho de ojos esféricos.

12 Septiembre 1981
Cueva de la Pileta, Ronda

LAS GITANILLAS

¡Ay, las bellas, las encantadoras
gitanillas!

¿De qué llamas de rubíes
han nacido esta noche
en las verdes macetas
andaluzas?
¿Qué serafines bordaron
las rojas orlas
de su falda?
Hacia la hora de vísperas
las orlas uelen
a jazmín
y en sus delantales
el cielo se retrata.
Está tejido su manto
en rayos de luna
y sus ojos, hechos de rocío,
embriagan el hombre en pecado.

¡Ay, las bellas, las encantadoras
gitanillas!

Vera Cruz - Benalmádena

SERRANIA ANDALUZA

Gigantescos lomos
pedrificados
en cósmicas corridas,
las sierras andaluzas
sumergen en la agonía
de las tórridas horas del día.

Cuando el ocaso las reviste
de sangre, oro y coral,
muere en Ronda corneado
otro torero,
elegantemente,
como en un madrigal antiguo.

ALHAMBRA

Como en las mil y una noches,
por encima de Granada
sube la dorada chinela:
la luna de la Sierra Nevada.

CUPRINSUL

PUBLICACIONES
DE LA ASOCIACION CULTURAL
HISPANO-RUMANA DE SALAMANCA

1. Francisco Elías de Tejada: *La Filosofía del Derecho y del Estado en Rumania*. Salamanca, 1949.

2. Cirilo Popovici: *La Organización judicial en Rumania*. Salamanca, 1949.

3. Aurelio Rauta: *Bases jurídicas y sociales de la propiedad agraria en Rumania*. Salamanca, 1949.

4. George Uscatescu: *Concepción jurídica rumana*. Salamanca, 1949.

5. Mihail Eminescu: *Poesii*. Edición crítica de Aurelio Rauta. Salamanca, 1950.

6. Horia Sima: *Menirea Naționalismului*. Salamanca, 1951.

7. Ion Luca Caragiale: *Cuentos rumanos*. Traducción de Aurelio Rauta. Salamanca, 1952.

8. Ion Luca Caragiale: *Teatru*. Salamanca, 1952.

9. Horia Stamatu: *Diálogos (Poemas)*. Edición bilingüe. Traducción de Aurelio Rauta. Salamanca, 1971.

10. Vintila Horia: *Noua poezie românească (Antologie)*. «Colecția Meșterul Manole». Salamanca, 1960.

11. Aurelio Rauta: *Modern Romanian Coins*. Salamanca, 1974.

12. Vintila Horia: *Viitor petrecut (Poeme)*. Salamanca, 1976.

13. Horia Stamatu: *Jurnal*. Salamanca, 1979.

14. Alexandru Gregorian: *Pete de Lumină*. Salamanca, 1980.

15. Alexandru Gregorian: *Coasta Soarelui (Poeme)*. Salamanca, 1982.